

Месецима наши екстремни евроатлантисти, окупљени око неколико невладиних организација и медија, одапињу отровне стреле у правцу Вука Јерemiћа и Бориса Тадића. Готово све оно што је за њих донедавно представљао Војислав Коштуница сада су постали министар спољних послова и председник Републике. С тим што је мржња евроатлантских екстремиста према Тадићу и Јерemiћу можда још и већа! Од Војислава Коштунице нису ништа „добро“ очекивали, а од двојице актуелних функционера јесу!

Предизборно обећање – лудом радовање?

Прошлогодишњи парламентарни избори многим су деловали као одлучујући судар европских и националних снага, после кога ће све бити јасно – или ћемо кренути путем евроатлантских интеграција, уз одбацивање свих оних националних стремљења која нису са тим компатибилна, или ћемо одлучније повести борбу за националне интересе (одбрану КиМ, заштиту Републике Српске, јачање поколебаног идентитета), уз сав ризик који то носи у вези са нашим (потенцијалним) приступањем ЕУ.

Борис Тадић је током кампање понављао – и Косово и Европа! Другим речима, обећавао је да ће се истрајно борити и за виталне српске интересе и за што брже приступање ЕУ. Многи од нас који смо национално опредељени нисмо му тада веровали. Прича је деловала вулгарно маркетиншки, као да је само ради кампање смишљена за медијалног бирача, који без много увида у реалност хоће и јаре и паре.

Нису му веровали ни грађани ационалних уверења. Уз смешак, мислили су: „Алал му вера, превешће жедне преко воде многе Србе којима је поред побољшања сопственог животног стандарда (што препознају у евроинтеграцијама), и те како стало и до Косова, Републике Српске, ћирилице, економског суверенитета и добрих односа са Русијом.“ После тога, када Србија заузме своје место у НАТО ешалону и, макар у почетку само фактички, дигне руке од одбране свог територијалног интегритета и судбине Срба у окружењу – биће касно за кајање!

Изневерене наде и избледеле црне слутње?

Пише: Драгомир Анђелковић
понедељак, 02 март 2009 14:28

Међутим, уз тријумф ДС-а (захваљујући имиџу Бориса Тадића) прођоше избори, а државна политика води се у складу са председниковим предизборним обећањима. Уз поједине гестове добре воље (за које лично мислим да су понекад прејаки, па и понижавајући), срачунате на то да избегнемо опасно затезање односа са Западом, Србија суштински ни за педаљ није попустила у вези са статусом наше јужне покрајине, нити је спремна да препусти Републику Српску судбини коју су јој наменили Алијини следбеници и њихови амерички помагачи. Уз то, власт је, упркос противљењу дела победничког блока, доследно реализовала договорени, а за будућност земље врло битан, гасно-нафтни аранжман са Русима.

Тако смо стигли до тога да део национално опредељених грађана осетно, и то у позитивном смеру, измени однос према министру спољних послова, па и председнику Републике. Хтели то да признамо или не, пријатно смо изненађени. И не ради се ту само о симпатијама према неком ко настоји да заштити интересе до којих је нама стало, већ и о реалности. У условима када је опозиција у хаосу једина реална препрека за даље дезинтегрисање Србије и подривање статуса нашег народа у региону налази се унутар владајућег блока!

Покушај сасецања крила

Тога су свесни и делатници партијских и НВО структура тзв. Друге Србије. Зато су се тако окомили на оне које препознају као национално крило унутар владајуће гарнитуре. Знају наши мондијалисти колико је Демократска странка хетерогена.

Реч је о својеврсној интересној лиги, унутар које има љубитеља лика и дела Чедомира Јовановића, Латинке Перовић и Наташе Кандић, али и национално одговорних и нашој традицији привржених људи. Међутим, као уосталом и у другим партијама, преовлађују они који су ради сопствених материјалних и других интереса спремни да у други план потисну своја, не нарочито снажна, политичка убеђења (ма које врсте).

Ударима на Бориса Тадића директно и преко Вука Јеремића посредно, уз хушкање на национално-мазохистички начин проевропски настројеног дела јавности, евроатлантски екстремисти настоје да охрабре сабраћу унутар редова ДС-а, као и све оне који су због неких својих интереса незадовољни опредељењима партијског шефа, да дигну главу. Јасно је да је готово немогуће отарасити се човека који представља стуб трона у коме владајућа странка седи, али је могуће спутати му руке и ноге да тако он буде присиљен

Изневерене наде и избледеле црне слутње?

Пише: Драгомир Анђелковић
понедељак, 02 март 2009 14:28

да прави по нацију штетне компромисе. Тиха вода брег рони, а српски брег је већ озбиљно начет и не треба много да се његови делови који су непожељни са становишта евроатлантских центара моћи сруше у воду!

Међутим, евроатлантској води ипак је потребно време, а њега је све мање. Глобална економска криза умањује ресурсе који могу да буду издвојени за деловање на периферним фронтовима без превеликог практичног значаја. С друге стране, пропорцијално смањивању користи опада ентузијазам многих наших (квази)евроатлантиста. Они су то само из рачуна. И још нешто. Кад говоримо о року у коме домаћи и страни мондијалисти морају да покушају да заврше радове на српском простору и омогуће да се њихово дело консолидује, треба да имамо у виду и тренд, пре убрзан него успорен кризом дисперзивног померања тежишта глобалне моћи према истоку.

Нова антисрпска офанзива?

Стога, док још постоји могућност, сада када су они исти људи који су покренули агресију на Србију 1999. године поново у прилици да битно утичу на америчку спољну политику можда нам предстоји да преживимо још једну, додуше прилагођену новим околностима, серију озбиљних напада на српски етнички и државни простор. Недавна накарадна пресуда Хашког трибунала, која говори о злочиначком удруживању српског државног и војног вођства у циљу етничког чишћења Косова, и претње Милораду Додику можда су само почетак те нове антисрпске офанзиве.

Ако су САД сувише заокупљене другим пословима, па неће директним ангажовањем већег обима да се умешају у наша посла, свакако нам предстоји хистерично дивљање евроатлантских узданица унутар владајућег блока, и тим пре њихових НВО и медијских савезника, уз пропагандне приче да је куцнуо час да се ослободимо оног што нам отежава пут ка ЕУ. А то је, како тврде, уз инсистирање на Косову и Метохији као делу Србије и противљење аутономији Војводине у складу са некаквим наводним европским стандардима и инсистирање на правима Републике Српске.

Наши евроатлантски екстремисти радо би деловали као део велике армаде, али ако она изостане, док још има времена и постоји нека шанса, покушаће нешто да ураде у кооперацији са бошњачким подривачима Дејтонском споразума и албанским и војвођанским (прикривеним) сепаратистима. Наравно, и у координацији са глобалним

Изневерене наде и избледеле црне слутње?

Пише: Драгомир Анђелковић
понедељак, 02 март 2009 14:28

менторима. Зато већ неко време бљују ватру на оне за које мисле да су их изневерили и нису урадили оно што су од њих очекивали, односно друге спречавају да то ураде. А рачунајући на мобилизацију ширих слојева незадовољника, екстремни евроатлантисти сада мање причају о „српској кривици“ и потреби да патимо због националних грехова, а више о добробити грађана Србије, уз проливање суза због тога што ради својих националистичких илузија Борис Тадић и његови сарадници угрожавају перспективе земље.

У том духу, у најави 359. емисије Пешчаника, Светлана Лукић у суштини каже да је јасно да је ствар са Косовом изгубљена „свима сем оном стално насмејаном брбљивцу од министра спољних послова и његовом самозаљубљеном наставнику“. Свесна је да онај део обећања ДС-а који говори о томе да ће се та странка борити за виталне српске интересе неће бити занемарен све док не буду поткресана крила Борису Тадићу и Вуку Јеремићу. Уверена је да ће они наставити са политиком коју воде. Јер „глупаке никада ништа не може да поколеба, у њиховој глупости нема пукотина кроз коју би се провукла нека логичка мисао. ... Неко је рекао да глупаци могу бити много погубнији од зликоваца, јер зликовци се понекад уморе од зла, па морају да предахну, али глупака глупост одмара, он се у њој осећа удобно и ушушкано, као у неком гнездашцету.“

Нека сами завијају евроатлантски курјаци

Тадић за сада успешно плива у својим партијским водама, без обзира на то што његов „двор“, окружење на које се ослања, није нарочито популаран унутар Демократске странке. Изгледа да је успео да матира и оне сегменте владајућег блока који су у знатно већој мери од ДС-а контаминирани евроатлантизмом, а сами по себи бојовници Друге Србије не могу много да му науде. Међутим, док звер из потаје вреба, никад се не зна шта може да се деси.

Зато ми који мислимо да одбрана територијалног интегритета земље, као и права наших сународника у региону, није глупост не бисмо смели у вези са тим питањима да отежавамо положај оног дела власти који се понаша национално одговорно. Не би требало да сада дувамо, додуше из других разлога, у исту тикву са онима који мисле да је борба за националне интересе глупост! Зар је нормално да наше политичке страсти, партијска опредељења или обична инерција допринесу слабљењу позиције оних на које су се сада устремиле антисрпске орлушине, и против којих ради немали део партијских другова и савезника из времена предизборне кампање!?

Изневерене наде и избледеле црне слутње?

Пише: Драгомир Анђелковић
понедељак, 02 март 2009 14:28

Ипак, што се Бориса Тадића тиче, прави тест његове државотворне оријентације и националне одговорности биће статут Војводине. Ако он прође без суштинских измена, које би отупеле сепаратистички потенцијал, онда ће поново постати актуелне наше избледеле дилеме око тога да ли је њему пре стало до Србије и њених интереса или до сопственог положаја. Колико год његова партија била конфедералног типа, мора да мобилише све ресурсе и храбро се упусти у јавну или тајну битку како би спречио оно што је штетно за земљу! Колико год његови интереси налагали да прави компромисе са својим страначким баронима, будућност (целовите) Србије мора да буде изнад тога!